

D A S E N .

Redigeret af *J. C. Millerup*. Udgivet og forlagt af *A. C. Kostock*.

Sendes, i Folge Kongelig allernaadigt Tilladelse, med Pakkepostene i Danmark og Hertugdømmerne.

Nr. 289.

Tirsdag, 4. December.

1838.

F. z. g. II. 5831257. —
ROSDETO VI^{1/2} — 1 — T.
Kjøbenhavn, 4. December.

Den almindelige Beundring, som den berømte Johannes Gruppe i Frue Kirkes Fronton har vaakt hos alle Samsfundets Klasser, har bragt os paa den Tanke, at en Beskrivelse over de enkelte Figurer i dette Kunstværk vil finde en venlig Modtagelse hos vore Læsere. Vi have i den Anledning fornemmelig raadsoft os med Prof. Thiele's høist fortjenstlige Værk: „Den danske Billedbugger Bertel Thorvaldsen og hans Værker“, og ville nu tillade os deraf at gjøre et Uddrag, som vi hermed tilbyde til Veiledning ved Betragtningen af Compositionens Enkeltheder.

Efterat Forfatteren først har bemærket, hvor utvungen og naturlig Kunstneren har vidst at benytte Frontonens triangulære Forhold ved at sætte Johannes i Midten paa en liden Kjeldforhøining, og omgive ham med staaende, siddende og liggende Tilhørere af forskelligt Køn, Stand og Alder, gaar han over til Beskrivelsen af de enkelte Figurer. I Frontonens høire Epidse (henad mod Universitets Bygningen) hviler en Ungling med Haanden under Kinden og støtter sig paa en Steen, over hvilken han har uddrebt sit Overgevandt. Hans Legeme hviler under Aandens ansirangte Virksomhed, thi han synes ganske at tabe sig i Andagt og stille Betragtning. Efter ham følger en siddende Skrifstlog med et stort Skæg i et rigt Bevandt. Ved Doberens dybtgrubende Tale hæver han den venstre Arm mod Hjertet, som endnu angstes af Tvivl. En vudig Moder med sit Barn danne en ston Modfætning til den gamle Skrifstloge. Kommen hid for at dødes, er hun, dybt bevæget af Johannes's Tale, andægtigen sunken paa Knæ med Armene forslaaede over Brystet, medens det skønne Barn, ledet af Moderen, lader sit fromme Bliv hvile paa Taleren. Nu følger en staaende Gruppe, en Kader med sin Sen. Den begejstrede Ungling, som hærligt støtter sig til Kaderen, har sandsynligvis overtalt denne til at følge med ud i Ortenen for at høre den nye Prophet. Den Gamle, som vel ikke kom didhen med store Forventninger, søler sig vægtsigt greben, og betragter Johannes med den meest spændte Opmærksomhed. Efter disse to betydningsfulde Figurer, følger en ung Mand, som staaer Johannes nærmest. For at kunne hvile det med Opmærksomhed opad vendte Hoved i den venstre Haand, støtter han Alknen imod Knæet, som er hævet derved, at han sætter Foden paa den samme Steen som Taleren. Nu ere vi komne til Midten, hvor vi see Johannes den Dober, ganske efter den Løvs, som de gamle italienske Malere have fulgt. Denne Figur er 6 Fod, 5" høj, og af det adleste Udtryk. Aandsdeislaven hviler i den venstre Haand; med den høire, der veger mod Himlen, forskunder han, at Himmeriges Rige er nær. Det er den legemsstærke, ved et strengt Levnet hærkede Prophet med et

Klædebon af Kameelhaar, betegnet som Doberen ved den Concha, der hænger i en Laderrem over hans Skulder. Hans Afson og Stilling bære Udtrykket af den alvorlige og straffende Tale, der udstrømmer fra hans begejstrede Læber. Nærmest ved Prophetens venstre Side staaer et smukt ungt Menneske i en Stilling, der viser, at han alene venter paa Slutningen af Taleren for at modtage Indvielsens hellige Symbol. Som en skræppende Modfætning sees ved hans Side en Pharisaer, der vandrer mellem Tilhørerne, lytter et Dieblit, og derpaa gaaer hovmodig forbi i sit lange, folderige Draverie. Efter ham følger en Jæger, som just vender tilbage fra Jagten, og standser ved at see Propheten midt blandt Folket. Med en flad Hat paa Hovedet, Spydet kastet over Skulderen og holdende en stor Hund med den venstre Haand, lytter han til med from Andagt. Nu følger en Moder med tre Børn. Jægerens Hund tiltrækker sig ganske Børnernes Opmærksomhed. Medens de to Største, en Dreng og en Pige, ikke ret driste sig til at gaae længere frem for Dyrrets Skuld, er den Mindste, som Moderen holder tilbage ved Armen, meget begjærlig efter at vove sig henad mod Hunden. Moderens Andagt er forstyrret; dog vender hun Blikket mod Taleren, for ved sin egen Opmærksomhed at dølge den Uro, som let kunde foranlediges af de Smaa. Denne Kones delige Hoved er modelleret efter den for sin udmærkede Skønhed berømte Vittoria fra Albano (omtrent tre danske Mile fra Rom). Denne Piges vudige Træk bleve paa teengang forevigede af tre Billedbuggere, Thorvaldsen, Bystrøm og Rudolph Schadow. Thorvaldsen har endog udført hendes Buste i Marmor. Vi komme nu til den i Frontonens venstre Epidse liggende Hyrde, som med Hyrde-slaven i den høire Haand og Hovedet vendt mod Taleren, lytter opmærksomt til.

Om dette Messerværks Værd have vi forresten intet at sige, og raade blot Enhver, der endnu ikke har seet det, at gaae hen og beundre Geniets skabende Kraft i dens Herlighed

— Ligesom vi allerede her have haft en Mindelse om Vinterens Varmelse, hvad der imidlertid efter de sidste Dages Lov er ogsaa synes for det første at ville blive derved, saaledes indløbe nu alle vegne fra Esterretninger om indtraadt Frostveir. Elben er allerede saa stærkt opfoldt af Is, at flere Skibe have maattet søge op under Land, og Posten maa besordres fra Eyrhaven og Brunsbüttel over Land; ligeledes var Weseren den 24de dennes fuld af Drivis, og Bremer Forskibet Pilot har maattet søge Havn. Ved Svinemünde var Frostens saa stræng, at Communicationen med Stettin var afbrudt; ogsaa ved Pillau havde Isen indfundet sig og Vintermærkerne ere udlagte. Fremdeles har, ifølge Beretninger af flere Skippere der ere ankomne til Helsingør, Vinteren i sin fulde Styrke indfundet sig i de russiske Havne og paa Gotland, og endelig lyde